

- [Високий Замок](#)
- [Статті](#)

«У мене таке враження, що я підкорив Еверест»

• **ГАЛИНА ЯРЕМА**

04.09.2020, 11:00 6490

Після дворічної перерви відомий український актор Олесь Федорченко знову вийшов на заньківчанську сцену

У Національному академічному українському драматичному театрі імені Марії Заньковецької 4 вересня відбудеться грандіозне дійство. Чому грандіозне? Бо на нього чекали з величезним нетерпінням не лише глядачі, а й самі актори — Мар'яна Кучма і Олесь Федорченко. Після страшної аварії (два роки тому Олесь розбився на улюбленому байку й опинився на межі життя і смерті. — Г. Я.), кількох операцій і ампутації ноги Федорченко уперше вийде на сцену театру у документальній драмі «Життя. Р. S.». Напередодні у театрі відбулася здача вистави, на якій побувала і журналістка «ВЗ».

Сцена з вистави: Олесь Федорченко (Морячок) та Мар'яна Кучма (Лера). Фото автора

Вистава «Життя. Р. S.» — за автобіографічною книгою ветеранки війни на сході України Валерії Бурлакової. У ній йдеться про інший бік бойових дій — очима жінки-снайпера, яка на війні з російським агресором знайшла своє кохання. Але, на жаль, не судилося. Її коханий загинув... Валерії наснився сон, у якому вона згадує, як залицявся до неї Морячок, як вони мріяли одружитися і як вона мріяла про народження дитини. Як саме їй довелося зателефонувати матері коханого і повідомити страшну новину: її син пішов з життя Героєм. Тієї ночі Морячок прощався з Лерою, бо вже на світанку мав покинути землю. Адже це вже був 40-ий день, і коханий «йшов до неба»...

Не можу сказати, що я надто сентиментальна, але щира гра акторів примусила не лише мене, а й увесь зал плакати. Ні, вони не грали на сцені — вони свою роль прожили! Чесно й правдиво.

Довго не стихали оплески. Було багато квітів. Уже потім від щастя плакали Мар'яна Кучма і Олесь Федорченко.

— Бачу, що усіх зачепило, — сказав журналістці «ВЗ» **Олесь Федорченко**. — Але це ми граємо. А ви уявляєте, як їх там болить? Мій однокурсник з факультету журналістики, щойно почалася війна, одразу пішов у батальйон «Правого сектору». Був в Іловайську. Та де він тільки не був... Як би ви знали, яка у нього зболена душа.

— **Сьогодні ви зіграли свою першу виставу після дворічної перерви. Що відчули, коли вийшли до глядача?**

— Коли повертаєшся у батьківську хату, вона має особливий запах. Так і у мене сьогодні. Якби ви знали, як я скучив за цим запахом! За запахом камерної і великої сцени. З Божою поміччю я тут. Це неймовірне відчуття. Останнім часом люблю повторюватися. І цього разу повторюся ще раз: Леонов казав, що це велике щастя, коли вранці хочеться йти на роботу, а ввечері — додому. Боже, як я хочу на роботу! Я би тут і спав. Бо так скучив.

— **А сьогодні вночі перед виставою спали?**

— Дуже хвилювався. Це я ніби підкорив Еверест. Насправді, для актора — дуже добре, коли хвилюється. Тоді він не порожній, пропускає роль через душу, викликає у глядача сльозу, переживання, захоплення, любов.

— **Чи це хвилювання можна порівняти з тим хвилюванням, коли ви вперше у житті вийшли на сцену?**

— Мабуть, так. Я вперше у житті вийшов на сцену у ролі Назара Стодолі. Так, це дуже схожі відчуття, однак сьогодні хвилювання було все ж таки більше. Розумію, щоб стати великим, треба починати з малого, треба низько присісти, щоб високо підстрибнути. Так і я стараюся: високо підстрибнути.

— **Одні з ваших улюблених ролей — Назар Стодоля, Михайло в «Украденому щасті», Вакула у «Різдвяній ночі»... Чи скоро повернетесь у ці «свої» ролі?**

— Усе з Божою поміччю. Бо мій відсоток у цьому прагненні надто малий. За цими ролями неймовірно скучив, особливо за Михайлом з «Украденого щастя». Зате я тепер знаю, як грати, коли болить.

— **Коли лежали у госпіталі, подружилися з багатьма хлопцями, яких привезли із зони АТО-ООС. Чия історія вам найбільше запала в душу? Може, з когось брали приклад того «сходження на Еверест»?**

— Тих хлопців у госпіталі так багато, що ви навіть не можете уявити, скільки. І у кожного своя доля, свій біль. Є такі, хто ніколи не буде ходити, є й такі, хто не зможе ніколи пригорнути дружину чи взяти дитину на руки, бо їх немає. І усі вони були для мене стимулом. Я думав: якщо вони змогли, то хіба я не зможу? І я їх також підтримував тим, що я також зміг. Пояснював, що я взяв приклад з них, і просив: покажіть, що і ви зможете усе подолати.

— **Не було бажання написати п'єсу на основі АТОвських історій, адже за першою освітою ви — журналіст?**

— Було. І, думаю, що буде. Але наразі це ще не на часі. Я пам'ятаю кожну історію кожного нашого захисника. Хто і як отримав поранення. З цього можна не одну п'єсу поставити. Пригадую випадок у реабілітаційній кімнаті. Прийшов повний чоловік і каже: «Я тебе знаю». Розмовляє російською. Каже: «Я — водій каналу СТБ. Ти приїжджав до нас на проби. Мені прийшла повістка, і я пішов». Отримав поранення у ноги. Роздробило все, але його «склали», і вранці він бігав територією госпіталю. Він — великий молодець. З таких людей треба брати приклад. І таких випадків бажання жити і боротися за життя — багато. Там, на сході, гартується українська сталь.

— **Чого вас навчили ті хлопці, з якими ви лежали у госпіталі?**

— Шаленого патріотизму! Це не футболку одягнути з патріотичними символами, як сказала Мар'яна Кучма у виставі, або стрибати на футболі з прапором чи шаликом... Україна будується у кожному з нас. І тоді сумління буде чистим.

— **За першою освітою ви — журналіст. Чому вступили на факультет журналістики, маючи батька-актора?**

— Коли я закінчив школу, не було набору у Театр імені Марії Заньковецької. А я ще з дитинства мріяв про заньківчанську сцену. Тому я починав вчитися на актора у 27-річному віці. Бо раніше треба було або їхати до Києва, або йти на лялькаря на базі лялькового театру, або в ТЮГ. При моєму зрості — 197 сантиметрів, який з мене лялькарь?! Так склалися обставини. Ні за чим не шкодую. Так мало бути. Як каже Ісус у виставі «Ісус — Син Бога живого»: «Що має статися, те і станеться».

— **Актор — народ забобонний. Чи є у вас забобони?**

— Були — «до». А тепер я у це не вірю, бо вірю у Бога. Ці забобони — це все дурниці. Так, колись, якщо падав сценарій, треба було на нього швиденько сісти. Небажано грати небіжчика у труні. Але тепер я у ці всі речі не вірю. От і сьогодні ми здали виставу, в якій мій герой — покійний, на 40-й день його душа йде на небо. Тепер я до цього ставлюся з іншого боку. І не вірю. Знаєте, колись дуже давно акторів ховали за цвинтарем. Бо вважали нас грішними. Але ми не грішні. Ми віримо у Бога.